

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Свиленград, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200621 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-0351-000273 от 31.08.2022 година на Началник на Група в РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково, с което на У. Д. (Umut Camkiran), роден на 21.02.1989 година в град Саулгау, Федерална Република Германия от град *****, със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Александър Стамболийски” № 9, област Хасково, чрез адвокат Г. К., за нарушение на чл. 150 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 300 лв.

Жалбоподателят У. Д. лично и чрез процесуалния си представител – адвокат Г. К., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил нищожен, незаконосъобразен и необоснован – постановен при съществени процесуални нарушения, бил издаден от некомпетентен орган, квалификацията на нарушението била непълна, невярна и неточна и не присъствал преводач при съставяне на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и

при издаване на НП, наказанието не било наложено по установения от закона ред и т.н., както и се оспорва верността на изложените в НП обстоятелства. Претендират се от процесуалния представител разноси на основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят У. Д., не се явява. За него се явява адвокат Г. К., която пледира за отмяна на обжалвания акт, поради наличието на част от основанията, изложени в Жалбата, по повод на която е образувано настоящото производство. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началник на Група в РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

За времето от 20.00 часа на 30.08.2022 година до 08.00 часа на 31.08.2021 година свидетелят С. Г. Г. (служител на ГПУ - Свиленград) изпълнява служебните си задължения на ГКПП „Капитан Андреево“, което е на територията на община Свиленград, област Хасково, на трасе „Входящи леки автомобили и автобуси“. Около 01.00 часа пристига моторно превозно средство (МПС) - лек автомобил марка „Мерцедес“, модел G 63 със швейцарски регистрационен номер BL 83752, движещо се в посока от Република Турция към Република България, управлявано от жалбоподателя и собственост на „CYBO Cars GmbH“. При извършената проверка от страна на посочения граничен служител, се установява, че представеното му за

проверка от страна на водача - жалбоподателя У. Д., чешкото Свидетелство за управление (СУ) с № EN 191092, издадено на 20.01.2022 година, е фалшиво. Друго СУ жалбоподателят не представя.

От приложената в преписката Експертна справка с № 533/2022г. от дата 31.08.2022 година, изготвена от Р.Д.П. (специалист в областта на криминалистиката на ГКПП „Капитан Андреево“) става ясно, че посоченото СУ е неистински документ – не отговаря на спесимена по форма, цвят, размери, използвани видове, печатна техника и интегрирани защиты, фоновата мрежа не е изготвена съгласно изискванията на спесимена към този вид защита, под UV светлина се установява, че бланката на използвания документ не отговаря на спесимена и оптически вариращите елементи са имитирани. В същия смисъл е и заключението на Техническата експертиза, изготвено от вещото лице Х.Г.Ц. и приложено в кориците на НОХД № 560/2022 година на Районен съд – Свиленград.

Уведомен е оперативния дежурния при РУ – Свиленград, който изпраща на место свидетеля Б. П. Б. – „Младши автоконтрольор“, II степен в звено „Пътен контрол“, група „Охранителна полиция“ в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), който на посочената дата, предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, съставя против жалбоподателя У. Д. и в негово присъствие АУАН серия ГА с бланков № 448489. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля Г.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с управлението на МПС без СУ, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП, която вписва за нарушена. След съставянето на АУАН, жалбоподателят У. Д. е запознат със съдържанието му чрез извършване на превод на турски език от страна на свидетеля Г. и колегите му – служители на ГПУ - Свиленград и е връчен *лично*, като с подписа си У. Д. удостоверява получаването на екземпляр от него, като сочи че няма възражение против констатациите в Акта и това обстоятелство е вписано в съответната графа в Акта.

За случая е изготвена Докладна записка от свидетеля Б..

Срещу Акта не постъпва Възражение, нито се представят Писмени

обяснения от страна на нарушителя Д..

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 22-0351-000273 на 31.08.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 150 от ЗДвП и налага на жалбоподателя Д. административно наказание „Глоба” в размер на 300 лв. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 01.09.2022 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (Бончо Цветанов Бонев) да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Б. П. Б. заема длъжността „Младши автоконтрольор”, II степен в звено „Пътен контрол”, група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково и от Писмо с рег.№ 351000-5530 от 20.09.2022 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Представено е копие от Паспорта на жалбоподателя, ведно с превод, които са приети като доказателства по делото.

Приложена е и Справка от НБД „Население”, видно от която нарушителят няма постоянен адрес в Република България.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 17.10.2022

година свидетели – Б. П. Б. и С. Г. Г.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните (с изключение на НП) и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на Б. П. Б. и С. Г. Г., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на тези двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт на управление на МПС без СУ. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса (с изключение на НП, чиято доказателствена сила не се опроверга от събраните по делото доказателства, т.е. направеното оспорване от страна на жалбоподателя не бе проведено успешно). Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Съдът кредитира и представения Паспорт, ведно с превод, както и Справката от НБД „Население”, тъй като не са в противоречие с другите събрани по делото доказателства.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е частично основателна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят и процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН, Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с изх.№ 351000-5893 от 06.10.2022 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП, в резултат на плащане на санкцията.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

-

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на

актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна. За пълнота следва да се посочи следното: в ЗАНН не се предвижда задължително участие на преводач в административнонаказателното производство - във фазата на установяване на нарушението, извършено от лице, което не владее български език. Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на Призовки и Съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноси на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред Съда по разглеждане на Жалби срещу НП, на Касационни жалби пред Административния съд и Предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на НПК. Ето защо субсидиарното прилагане на нормите на НПК в частта относно задължението за назначаване на преводач не може да стане на основание чл. 84 от ЗАНН, тъй като са приложими за производството по обжалване на НП пред Съда. Безспорно е, че при установяване на нарушението и съставянето на АУАН, както българските граждани, така и чуждите граждани, които не владеят български език имат правото да разберат за какво нарушение са обвинени и именно с това право на невладеещото български език лице следва да се обвърже преценката за наличието/липсата на нарушение, свързано с назначаване на преводач. Ето защо, преценката дали липсата на преводач при предявяване на АУАН и НП представлява съществено процесуално нарушение не следва да се прави формално и да се основава единствено на този факт, което пък автоматично да обосновава засягане правото на защита на наказаното лице. Засягането на правото на защита следва да се разглежда през принципа за върховенство на закона, отразен в чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) и предвид чл. 47 и чл. 48, §2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ЕС), доколкото последната се явява приложима предвид упражняването на правото на свободно движение на чужди граждани. При преценката на нарушението, описано в НП, действията на актосъставителя, поведението на жалбоподателя, сложността на случая, интересите на наказания и развитието на процедурата по налагане на наказанието, в цялост, следва да се направи

извод постигнат ли е справедлив баланс между обществения интерес и индивидуалния интерес и права на личността. Следва да се има предвид че правото на лицето да бъде информирано за обвинението срещу него на разбираем за него език е с акцесорен характер - част е от правото му на справедлив процес и правото му на зачитане на правото му на защита, а последното намира проявление и в рамките на съдебния процес пред Районния Съд. В Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20.10.2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство е предвидено, че при налагане на санкции за леки нарушения, например пътно транспортни такива, установени след пътнотранспортна проверка, изискването за преводач и за осигуряване на информация важи единствено за производството по обжалване пред Съд. Разгледана в своята цялост, цитираната Директива установява безусловно задължение за осигуряване на превод единствено в рамките на наказателното производство, като за извършените административни нарушения такова задължение липсва. Затова, сама по себе си, липсата на превод на АУАН и НП, не може да обуслови съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство. Отделно от това по делото жалбоподателят е представляван от адвокат. Установява се също така, че жалбоподателят се е запознал с АУАН и НП, удостоверил е това с подписа си. В нито един момент жалбоподателят не е заявил, че не разбира случващото се в момента. Ето защо Съдът не възприема наведените в Жалбата и в открито съдебно заседание в тази насока възражения от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за основателни.

В конкретния случай с оглед установените по делото факти Съдът намира, че е бил извършен надлежен превод на АУАН от страна на свидетеля Г. и колегите ми от ГПУ - Свиленград. Дори и да не се възприеме изложеното в предходното изречение и дори да не е имало надлежно назначен преводач при съставяне на АУАН, то от АУАН се установява, че жалбоподателят се е запознал с АУАН, което е удостоверено с подписа му. Същото се отнася и до НП. По повод на Жалбата на У. Д. е образувано настоящото дело. Т.е. лицето е организирано адекватно защитата си срещу процесното НП с факта на депозиране на Жалбата. Съществени са само тези нарушения, които ако не бяха допуснати, биха довели до друг резултат.

Липсата на формален писмен и изричен акт за назначаването на

преводач в конкретното производство, не представлява съществено процесуално нарушение. ЗАНН не изисква и не задължава административния орган да издаде такъв акт, освен това, след като е доказано, включително потвърдено от показанията на разпитаните свидетели, че фактически е бил осигурен на жалбоподателя преводач/преводачи от български на турски език и обратно и преводачът/преводачите реално е/са участвал/участвали, то спазено е изискването на процесуалния закон. Поради това Съдът приема, че в случая е извършено валидно и редовно предявяване на АУАН по смисъла на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН.

Настоящият въззивен състав счита, че не е задължително в административното производство да бъде използван лицензиран, т.е. заклет, преводач, тъй като подобно изискване липсва както в ЗАНН, така и в субсидиарно приложимия НПК. Както е сторено и в конкретния случай. Не е налице нарушаване правата на У. Д., тъй като актосъставителят Б. е разяснил на жалбоподателя чрез присъстващия преводач/преводачи – свидетеля Г. и колегите му от ГПУ - Свиленград, съдържанието на Акта на говорим от него език, а именно: турски, с което е изпълнено процесуалното действие по предявяване по смисъла на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Актът и е прочетен и предявен, като нарушителят У. Д. не е направил изявления за неразбиране на съдържанието му, подписал го е. При тези данни и след като актосъставителят се е убедил, че жалбоподателят У. Д. е разбрал съдържанието на предявения му Акт и го е подписал, Съдът приема, че в случая не е нарушено правото и на защита в административнонаказателния процес. С оглед изложеното, изводът на настоящия Съдебен състав е че на жалбоподателя У. Д. е осигурена възможност да разбере фактите и обстоятелствата от проверката, правните последици от нея и правата си. Тези изводи на Съда не се променят и предвид липсата на Декларация от страна на преводача/преводачите относно верността на извършения превод и относно отговорността по чл. 290, ал. 2 от НК, която се носи при устен и писмен превод, предвид гореизложеното.

От приложения по делото АУАН се установява, че свидетел по АУАН е С. Г. Г.. Последният е подписал съставения АУАН в процесуално качество на свидетел, и същевременно е участвал и в качеството на преводач. Не е допуснато нарушение на закона предвид обстоятелството, че в

производството по съставяне на АУАН едно и също лице (С. Г. Г.) е участвало в две процесуални качества. На първо място по аргумент от разпоредбата на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, съставянето на АУАН приключва с подписването му от актосъставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, като действията по предявяване на АУАН на нарушителя да се запознае със съдържанието му и да го подпише след като му е бил преведен на разбираем за него език, са последващи неговото съставяне. В този смисъл в производството по съставяне на процесния АУАН лицето С. Г. е участвало единствено и само в едно процесуално качество - на свидетел. В ЗАНН няма предвидена разпоредба, според която преводачът да е лице, различно от свидетеля по Акта, тъй като както вече беше посочено действията по предявяване на АУАН на нарушителя да се запознае с неговото съдържание и да го подпише, са действия, които не представляват елемент от фактическия състав по съставянето на АУАН. В този смисъл не е налице процесуална пречка свидетелят по АУАН и подписал в това си качество съставения АУАН, да извършени превод на същия, т.е. липсва законова регламентирана несъвместимост едно и също лице да бъде свидетел по Акта и едновременно с това - преводач. Съгласно изричната разпоредба на чл. 51, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, свидетелят по АУАН единствено не може да участва в разглеждането на АНП и в издаването на НП.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. Действително АУАН и в НП не е посочен адреса на жалбоподателя (посочено е, че живее в Република Турция, което не е така с оглед наличните в кориците на делото данни), но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на лицето. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и

ясно имената (макар и на латиница) и датата на раждане на нарушителя, а в НП – и номера на паспорта му, е налице пълно индивидуализиране на последния и не е наличен проблем с неговата индивидуализация. Същото се отнася и до факта, че в АУАН вместо личния адрес на свидетеля по Акта е посочен служебния такъв. От друга страна констатираните пропуски не представляват съществени процесуални нарушения, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на Акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. По изложените съображения Съдът не приема, че е налице съществено процесуално нарушение предвид факта, че в различните документи по делото националността на регистрационния номер на процесното МПС е посочена различно – български, белгийски, швейцарски; и тъй като националността на регистрационния номер на процесното МПС не е част от задължителните реквизити на състава на нарушението и тъй като в кориците на НОХД № 560/2022 година на Районен съд – Свиленград има приложено копие на Регистрационния талон на процесното МПС.

Действително в АУАН и в НП имената на нарушителя са изписани на латиница, но предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно дата на раждане и държава, а в НП и номерът на Паспорта, Съдът приема, че е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност.

Действително е налице известно несъответствие в АУАН и в НП, тъй като от една страна е посочено, че деянието е извършено на път Стара Загора – Хасково – ГКПП „Капитан Андреево”, а от друга – на ГКПП „Капитан Андреево” и от трета – на автомагистрала А-4, но в случая Съдът счита, че мястото е точно и конкретно посочено, а именно: ГКПП „Капитан Андреево”, община Свиленград, област Хасково, платно за входящи МПС, което е достатъчно, за да изпълни изискването на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН - Съдът счита, че посоченото не може на самостоятелно основание да доведе до отмяна на обжалвания акт, тъй като ГКПП „Капитан Андреево” е територия със специален статут, на която територия важат правилата на ЗДвП, но тя не представлява път.

Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вмененото на жалбоподателя противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова). Фактът, че при посочване на нарушената правната норма и изписването на относимия текст, актосъставителят е смесил правната норма и текста ѝ, респ. разделил правната норма, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 150 от ЗДвП. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

НП е издадено на същия ден, в който е съставен АУАН, което не е нарушение на процесуалните правила. С вече петнадесетгодишните изменения на чл. 44, ал. 4 от ЗАНН и чл. 52, ал. 1, изречение второ от ЗАНН, направени с ДВ брой 51/2007 година, в сила от 30.06.2007 година е предвидена законова възможност за нарушители, които нямат постоянен адрес в Република България, както е в процесния случай, съставеният АУАН да се предоставя незабавно на АНО, който се произнася в деня на получаване на АНП. В случая е процедирано по указания начин, с което е спазен закона. В конкретния случай е разяснено правото на възражение срещу АУАН, което е част от съдържанието на Акта, последният с помощта на преводача е предявен на нарушителя, като получаването на екземпляр от Акта е удостоверено по надлежния ред, с което е осигурено на жалбоподателя правото да направи писмени възражения срещу съставения Акт, което е сторил като е заявил, че няма такива и това е отразено в АУАН. В случая няма нарушение на нормата на чл. 44, ал. 4, изречение второ от ЗАНН, която предвижда, че към АУАН се прилагат писмени обяснения или възражения на водача, тъй като в конкретния случай водачът не е представил Обяснения, които да са приложени към преписката. От друга страна, даването на обяснения или възражения срещу съставения АУАН е право на нарушителя в

административнонаказателното производство, поради което липсата на такива не означава нарушаване на правото на защита на наказаното лице, които изводи са в съответствие с практиката на Административен съд – Хасково по аналогични казуси. Неупражненото право на даване на обяснения или възражения срещу Акта от нарушителя не нарушава никое от административнопроизводствените правила. Само в случай, че нарушителят даде писмени обяснения или възражения, същите на основание чл. 44, ал. 4, изречение второ от ЗАНН следва да се приложат към Акта и незабавно, ведно с Акта, да се предоставят на АНО. До ограничаване правото на защита на наказаното лице се стига само, ако в нарушение на предписаната процедура лицето не може да упражни предвидени в закона права, но в никакъв случай, ако упражняването на тези права зависи от волята на лицето. В този смисъл е и Решение № 101 от 05.03.2014 година, постановено по КАНД № 1/2014 година на Административен съд - Хасково, докладчик Съдията Василка Желева и др.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.2. от Заповед рег.№ 8121з-1632/02.12.2021 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейски органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 31.08.2022 година актосъставителят Б. П. Б. е заемал длъжността „Младши автоконтролор”, II степен, в звено „Пътен контрол”, група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а Група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля Б., направено в открито съдебно заседание, проведено на 17.10.2022 година. Предвид изложеното актосъставителят Б. Б. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е работело към момента на издаването като Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ - Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго

процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено по отношение на посоченото нарушение.

Безспорно установено е че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители са категорични, че именно У. Д. е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като той, пристигайки на платното за влизане в Република България с въпросното МПС е бил на шофьорското място и на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, нито в съдебно заседание. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

По отношение на материалноправната законосъобразност на НП - същото (както вече се посочи), Съдът намира за правилно и обосновава,

издадено в съответствие с приложимия материален закон и при правилно изведена правна квалификация. Вменено на жалбоподателя е нарушение по чл. 150 от ЗДвП, консумиращо административно наказателен състав, с квалификация по чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение първо от ЗДвП, а именно хипотезата – управление на МПС без да притежава СУ на МПС, като АНО е приел, че лицето - водач е неспособен. Така направения извод, според решаващия Съдебен състав е правилен и законосъобразен. Разрешаването на настоящия правен спор, се свежда до преценката правоспособен ли е бил водачът У. Д. или не, към релевантната дата на проверката.

С разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП се установява императивно изискване, предвиждащо участващите в движението пътни превозни средства да се управляват единствено от правоспособни водачи.

В съответствие с изложеното и предвид доказанието – безспорно по делото, факт, че представеното от страна на жалбоподателя за проверка на дата 31.08.2022 година, СУ на МПС е неистински документ, Съдът приема че същият е бил неспособен водач. Обратни доказателства, опровергаващи този извод, не се ангажирани от жалбоподателя.

Събраните по делото доказателства – писмени и гласни, обсъдени в цялост и взаимна връзка – в съотнасяне помежду си, установяват по несъмнен начин отрицателния факт на неговата неспособност като водач и липсата на СУ на МПС към календарната дата, посочена в АУАН и НП (31.08.2022 година), на която доказва се и жалбоподателят У. Д. е управлявал лек автомобил. Вече се посочи, преки сведения за последното се извеждат от съдържанието на приетата Експертна справка, както и от Протокола за извършена Техническа експертиза, приложен по НОХД № 560/2022 година, в тази насока са и показанията на свидетелите Б. П. Б. и С. Г. Г., които потвърждават обективната липса на СУ на МПС. Предвид така установените фактически обстоятелства, безспорно, с действията си по управление на МПС, без да е притежавал СУ на МПС, същият е проявил противоправно поведение, което се явява в пряк разрез с императивното изискване на чл. 150 от ЗДвП. С това свое деяние жалбоподателят е консумирал състава на административно нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП в първата хипотеза от предвидените: „без да е правоспособен водач,“, т.е. предложение първо на цифрово цитираната административнонаказателна и санкционна

норма. На това правно основание, следователно и правилно е бил наказан. Тази именно правна квалификация е възприел и АНО и последната е вярна, съответства на фактите, визирани в обстоятелствената част на НП, същите и са доказани категорично в хода на настоящото производство. Поради това, решаващият Съдебен състав формира категоричен правен извод, че управлявайки МПС без да притежава СУ в нарушение на изискванията на чл. 150 от ЗДвП жалбоподателят е осъществил признаците от обективната страна на състава на нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл, съзнавайки естеството на забраната, както и обективния факт на отсъствието на СУ за МПС. Т.е. жалбоподателят Д. е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. От тук разкрива се и пряко целеният резултат – настъпването на общественотоопасните последици – управление на МПС без СУ. Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия. Същият е следвало да знае, както и е знаел действащия режим, касаещ придобиване на СУ предвид факта, че това е ноторно известно. Поради това изводите на АНО в тази насока, както и изведената правна квалификация, са правилни и Съдът ги споделя изцяло. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Д..

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както

поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат, така и поради наличието не само на смекчаващи (липсата на други наложени административни наказания и факта, че не е възпрепятствал или направил опит да осуети проверката), но и на отегчаващо (деянието е извършено на ГКПП „Капитан Андреево”, явяващо се външна граница за ЕС) обстоятелства. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

-

Който управлява МПС без да е правоспособен водач се санкционира от разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, която предвижда Глоба от 100 лв. до 300 лв.

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗДвП, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Административното наказание в конкретния случай е правилно и законосъобразно определено по вида си, но не и по размера си, индивидуализиран в максималния такъв, предвиден в закона. При индивидуализацията на наказанието АНО не е посочил основанията си за да го наложи в максималния размер, предвиден от разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, вр. чл. 27, ал. 2 от ЗАНН и т. 1 от ППВС № 10/28.09.1973 година. Действително обществената опасност на деянието е завишена, тъй като се управлява МПС от неправомерно лице, което води до рискове за живота и здравето на другите участници в движението. Но за разлика от нея

обществена опасност на дееца не е завишена, тъй като по делото не се констатира наличие на друго идентично нарушение или на нарушение по ЗДвП и предвид факта, че не е възпрепятствал или направил опит да осуети проверката. Отегчаващи отговорността обстоятелства, извън това посочено с оглед завишената обществена опасност на деянието и че деянието е извършено на ГКПП „Капитан Андреево”, явяващо се външна граница за ЕС, не се установиха. Предвид изложеното и обстоятелството, че фактическият състав на процесното административно нарушение разкрива белезите на формално, а не на резултатно деяние, поради което липсата или наличието на вредоносни последици е ирелевантно за правната му квалификация, а има значение едва при определяне на административното наказание, следва в настоящия случай размерът на наказанието да се намали до минималния законоустановен такъв. Предвид изложеното както вече бе посочено, Съдът намира, че Жалбата е частично основателна, поради което НП следва да се измени, като се намали размерът на наложеното наказание „Глоба” от 300 лв. на 100 лв. В този ред на мисли следва да се посочи, че Съдът достигна до този извод и предвид факта, че по делото липсват каквито и да било данни защо АНО е наложил наказание именно в размер на 300 лв. Така редуцираният размер на наказанието, Съдът намира за правилен и необходим за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите и юридическите лица.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от ЕС може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от ЕС има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

В производство пред настоящия Съд от процесуалния представител на жалбоподателя своевременно е заявена претенция за заплащане на разноси – възнаграждение за един адвокат, който е представлявал жалбоподателя по делото. В представения пред този Съд и съдържащ се по делото Договор за правна защита и съдействие от 02.09.2022 година, сключен между У. Д. и адвокат Г. К., изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие адвокатът извършва на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, т.е. като безплатна за доверителя.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноси, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от Съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната Договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване.

В конкретния случай производството пред настоящия Съд е иницирано по Жалба на санкционираното лице У. Д., който е бил представляван по делото от надлежно упълномощения адвокат Г. К., а обжалваното от него НП е изменено досежно размера на наложената Глоба. При тези обстоятелства безспорно е възникнало регламентираното от нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН право – при изменение на размера на наложеното с обжалвания акт наказание, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, да се възстанови частично от бюджета на органа, издал отменения акт.

Предпоставките на закона за осъждане на ответника да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение са налице, поради което следва да се уважи частично искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ.

На основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 1, вр.чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, Съдът определя размера на адвокатското възнаграждение на 300 лв. за въззивната инстанция.

С оглед изхода на делото и обстоятелството, че размерът на Глобата е

намален, следва в полза на процесуалния представител на жалбоподателя да се присъдят част от направените по делото разноски в размер на 200 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на Дирекцията, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 4 и ал. 7, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ НП № 22-0351-000273 от 31.08.2022 година на Началник на Група в РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково, с което на У. Д. (Umüt Samkiran), роден на 21.02.1989 година в град Саулгау, Федерална Република Германия от град *****, за нарушение на чл. 150 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 300 лв., като НАМАЛЯ размера на наложеното административно наказание „Глоба” от 300 лв. на 100 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от ЗА, ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково с адрес: град Хасково, бул.„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Г. Т. К. – Писарова от Адвокатска колегия - Хасково, сумата от 200 лв. (двеста лева), представляваща част от адвокатско възнаграждение за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА адвокатска защита и съдействие на У. Д. по АНД № 621 по описа на Свиленградския Районен съд за 2022 година.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____